

Sygn. akt II Ka 877/22

II Kz 355/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Marcina Ignasiaka

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2023 r.

sprawy **S. S.**

oskarżonego z art. 177 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 27 września 2022 r. sygn. akt II K 172/21

I. zaskarżony wyrok oraz zawarte w nim rozstrzygnięcie o kosztach procesu utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. 619,92 zł (w tym 115,92 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego z urzędu sprawowaną w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze stwierdzając, że jego wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 877/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 27 września 2022 r. w sprawie II K 172/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku, polegający na tym, że postępowanie karne wobec Oskarżonego warunkowo umorzono w sytuacji, gdy nie zostały spełnione przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania, gdyż wina oraz okoliczności popełnienia czynu budzą wątpliwości, bowiem wina Oskarżonego nie została udowodniona, a więc nie zachodzą przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania.</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku, polegający na tym, że uznano, że Oskarżony wymusił pierwszeństwo, w sytuacji gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny wskazuje, że Oskarżony nie mógł zobaczyć nadjeżdżającego Pokrzywdzonego z powodu przekroczenia prędkości przez Pokrzywdzonego oraz faktu, że w momencie wjechania na drogę przez włączenie się do ruchu z perspektywy Oskarżonego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

Pokrzywdzonego nie było jeszcze na drodze.

3. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wyroku, polegający na tym, że uznano, że to Oskarżony zastosował niewłaściwą technikę jazdy i przyczynił się do wypadku, w sytuacji gdy to Pokrzywdzony zjechał na lewy pas jezdni mając wolny prawy pas jezdni, co świadczy o nieumiejętności kierowania pojazdem przez Pokrzywdzonego lub nadmiernej prędkości Pokrzywdzonego.

4. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny zeznań Pokrzywdzonego i innych świadków, z których to zeznań wynika, że Pokrzywdzony przekroczył dozwoloną prędkość przez zdarzeniem i zderzeniem z autem prowadzonym przez Oskarżonego, w wyniku czego Oskarżony nie mógł uniknąć wypadku, bo nie mógł ustąpić pierwszeństwa pojazdowi, którego z jego perspektywy nie było na drodze i jadącego z prędkością przekraczającą dopuszczalny limit w terenie zabudowanym.

5. obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, poprzez pominięcie dowodu z dokumentów świadczących, że pojazd, którym kierował Pokrzywdzony, motocyklem marki H. (...), nie posiadał w dacie zdarzenia aktualnych badań technicznych, a więc w dniu zdarzenia nie powinien w ogóle znajdować się w ruchu drogowym na drogach publicznych, co skutkowało błędnym stwierdzeniem, że

Pokrzywdzony nie ponosi winę za zdarzenie.

Z pisemnego uzasadnienia wniesionej apelacji wynika również, że skarżący stawia zarzut naruszenia art. 201 kpk co do opinii biegłych wywołanych w sprawie, zarzucając im m.in. niepełność czy niejasność. Z uwagi na fakt, że apelację złożył podmiot nieprofesjonalny, to pomimo, iż nie sprecyzował takiego zarzutu w petitum wniesionego środka zaskarżenia, Sąd Okręgowy był zobligowany do jego rozpatrzenia, wobec obowiązku rozpoznania całości środka odwoławczego.

w zakresie pkt III zaskarżonego wyroku

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 627 KPK polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu i uznaniu, iż oskarżony jest w stanie ponieść koszty procesu bez uszczerbku dla siebie i swojej rodziny, podczas gdy uiszczenie kosztów procesu w takiej wysokości jest dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodziną, majątkową, osiągnane dochody,

2. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 624 § 1 KPK polegające na jego niezastosowaniu i niezwolnieniu oskarżonego od opłat sądowych w całości pomimo istnienia ku temu przesłanek,

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, iż oskarżony nie ma nikogo na utrzymaniu, podczas gdy oskarżony ma dwójkę dzieci w wieku około półtora roku oraz żonę, która nie pracuje i to na oskarżonym spoczywa ciężar utrzymania rodziny, który to

	fakt miał znaczenia dla wydanego rozstrzygnięcia.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku nie wykazała, ażeby ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego była wadliwa, jak również by Sąd meriti dopuścił się obrazy art. 410 kpk i art. 201 kpk, na co wskazywał oskarżony. Przeciwnie postępowanie dowodowe zostało przeprowadzone prawidłowo, a ocena zgromadzonych dowodów w należyty sposób uwzględniała dyrektywy płynące z treści art. 7 kpk.</p> <p>W ocenie Sądu Okręgowego Sąd meriti słusznie obdarzył zeznania E. K. przymiotem wiarygodności w całości. Są one bowiem spójne co do zasadniczych faktów, nadto znajdują odzwierciedlenie w wiarygodnych nieosobowych źródłach dowodowych sprawy. Myli się skarżący, że pokrzywdzony relacjonował odmiennie w poszczególnych fazach postępowania karnego w zakresie prędkości z jaką się poruszał.</p> <p>Zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i postępowaniu jurysdykcyjnym pierwszoinstancyjnym podnosił, że prowadził motocykl z prędkością dozwoloną administracyjnie, jechał ostrożnie, cały czas nad nim panując (k. 29, 204v-205).</p> <p>Opinie biegłych dr inż. T. S. i mgr inż. M. S. wywołane w sprawie potwierdzały te słowa, gdyż wskazywały, że pokrzywdzony poruszał się z prędkością zbliżoną do 50 km/h. Stanowisko biegłych wynika przy tym nie z subiektywnej oceny widoku motocykla, ale z</p>		

obiektywnego dowodu w postaci stopnia deformacji tego pojazdu, który przy zarzucanej przez oskarżonego prędkości musiałby być dużo większy. Nadto biegły T. S. w pisemnej opinii z 20 listopada 2020 r. stwierdził, iż pokrzywdzony nie przyczynił się do zaistnienia wypadku drogowego, a możliwe przekroczenie prędkości dopuszczalnej w miejscu zdarzenia o około 6 km/h nie było przyczyną zaistnienia wypadku (k. 91). Sąd Okręgowy w dalszej części odniesie się co do zarzutu dotyczącego opinii biegłych. Powracając jednak na grunt zeznań pokrzywdzonego, także pozostałe kluczowe okoliczności zdarzenia, które opisywał na rozprawie w dniu 10 stycznia 2022 r. pozostawały w harmonii z jego pierwotnym przekazem, składanym w fazie przygotowawczej. Konsekwentnie przywoływał, że gdy jechał prawym pasem ruchu w kierunku miejscowości M. nagle z jego prawej strony wyjechał oskarżony wykonując manewr skrętu w lewo, tj. w kierunku miejscowości K.. Z uwagi na zachowanie oskarżonego, który po dojechaniu do środka jezdni ruszył, a następnie zatrzymał się na lewym pasie ruchu patrząc od strony pokrzywdzonego, tj. w kierunku miejscowości K., pomimo podjętej przez niego próby ominięcia tegoż pojazdu właśnie tą stroną jezdni, nie hamował, gdyż wówczas nie miał już takiej możliwości. Wobec powyższego twierdzenia oskarżonego o zmienności relacji jaką przedstawił pokrzywdzony odnośnie inkryminowanego zdarzenia są pozbawione racji i jako takie nie mogą podważyć słusznej oceny zeznań E. K..

Co do wyjaśnień oskarżonego, jak również zeznań A. S.

i Z. K. ocena depozycji tych osób dokonana przez Sąd Rejonowy również jest prawidłowa. Wyjaśnienia oskarżonego w części w której kwestionuje swe sprawstwo, podnosząc odmienne niż pokrzywdzony okoliczności zdarzenia, wskazując go jednocześnie jako winnego za jego spowodowanie, wobec znacznego przekroczenia przez niego dopuszczalnej administracyjnie prędkości, a także wspierające przekaz oskarżonego w tym zakresie zeznania A. S., wobec sprzeczności z nieosobowym materiałem dowodowym sprawy zasadnie nie zostały uwzględnione w podstawie dowodowej stanowiącej trzon ustalenia stanu faktycznego przedmiotowej sprawy. Oczywiście samo w sobie pokrewieństwo nie powoduje stanu automatycznej niewiarygodności przekazanych przez taką osobę treści, podobnie jak takiego skutku nie może spowodować nieprzyznawanie się oskarżonego do winy, wszakże jest to jego prawo, jednak należy podchodzić do relacji składanych przez takie osoby ze szczególną ostrożnością, szukając ich potwierdzenia w dowodach z dokumentów. Te jednak przeczyły zarówno twierdzeniom oskarżonego, jak i zeznaniom świadka A. S., a potwierdzały wersję pokrzywdzonego. Kontynuując, Sąd meriti nie może oceniać wyjaśnień oskarżonego zgodnie z jego życzeniem. Nadto obowiązujące przepisy kodeksu postępowania karnego nie pozwalają na wartościowanie składanych relacji w odniesieniu do zajmowanej pozycji społecznej czy inaczej stanowiska pracowniczego. Każdy człowiek jest równy wobec prawa i to co powie podlega takiej samej ocenie na zasadach określonych

w przytoczonym akcie prawnym. Na kwestię prawdomówności nie wpływa również niekaralność. Co więcej nawet osoba karana nie może być traktowana z góry jako niewiarygodna. Jedyne kryteriami, które służą do oceny depozycji występujących w sprawie osób, czy oskarżonego, czy też świadków są te określone w art. 7 kpk. W niniejszej sprawie skarżący jednak nie wykazał, ażeby Sąd Rejonowy dokonując oceny jego wyjaśnień, a także zeznań jego żony naruszył wskazany przepis prawny. Idąc dalej, słusznie Sąd Rejonowy wyostrzył okoliczność, iż świadek Z. K. nie potrafił określić czy motocyklista, którego mijał, to pokrzywdzony w niniejszej sprawie, nadto nie widział osądzanego zdarzenia, wobec czego decyzja o nieuwzględnieniu jego zeznań przy ustalaniu faktów była poprawną.

Jeżeli przyjrzeć się pisemnym motywom zaskarżonego wyroku Sądowi Rejonowemu wbrew temu co twierdzi skarżący nie umknęła kwestia braku posiadania przez pokrzywdzonego ważności badań technicznych motocykla, którym się poruszał (k. 297). Zgodzić się należy z Sądem, iż takiego faktu nie należy utożsamiać ze stwierdzeniem winy za przedmiotowe zajście. Należy podnieść w tym miejscu, że biegli nie stwierdzili, ażeby stan motocykla miał wpływ na zaistnienie i przebieg zdarzenia.

Oczywiście rację ma w tym oskarżony, że opinia biegłego nie może stanowić „superdowodu” w kontekście odpowiedzialności karnej. Podlega bowiem ona tak jak każdy inny dowód w sprawie swobodnej ocenie sędziowskiej. Jednakże w korelacji z innymi dowodami świadczącymi

o winie oskarżonego jak najbardziej może świadczyć o sprawstwie oskarżonego. Co do prędkości motocykla Sąd Okręgowy zawarł stosowną argumentację we wcześniejszej części tego uzasadnienia. Należy jeszcze raz mimo to krótko skwitować. Według biegłych motocykl przed wypadkiem poruszał się z prędkością zbliżoną do 50 km/h, a ewentualne przekroczenie prędkości o około 6 km/h nie miało wpływu na zaistnienie tego zdarzenia drogowego. Co do argumentu jazdy na piątym biegu również w tym zakresie biegły wypowiedział się kategorycznie, a mianowicie, że położenie dźwigni zmiany biegów uszkodzonego w wypadku motocykla nie może być podstawą do ustalania prędkości, podnosząc uwagę, iż masa i moc silnika motocykla pozwala na jego poruszanie z prędkością 46 km/h na piątym biegu. Wszelkie dywagacje w tym zakresie oskarżonego są pozbawione logiki i nie przekonują o zasadności tego argumentu. Na marginesie nadmienić należy, że silnik motocykla, jakim poruszał się pokrzywdzony z sugerowaną przez oskarżonego prędkością 120 km/h pracuje w obszarze wysokich obrotów generujących dźwięki słyszalne ze znacznej odległości. Biegły dobitnie stwierdził, że w takiej sytuacji jadącego pokrzywdzonego słychać by było z odległości 100 m (k. 136). Tymczasem ani pasażerka samochodu marki F. A. S., ani B. M. nie słyszały nadjeżdżającego pojazdu (k. 49, 53). Okoliczność, że opinie biegłych nie udzielają odpowiedzi na wszystkie pytania postawione przez oskarżonego nie prowadzi do sytuacji, w której należałoby nie uwzględnić ich przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, bowiem udzielają one

odpowiedzi na kluczowe kwestie dotyczące osądzanego zdarzenia, przy tym uzasadnione są logicznymi argumentami. Należy podkreślić, że to do biegłych należy dobór metod badawczych przydatnych w opracowaniu opinii i to oni decydują, jakimi metodami się posłużą dla udzielenia odpowiedzi na pytanie postawione w postanowieniu organu procesowego. Strona może oczywiście w ramach sfery kontrolowania prawidłowości takiej opinii zadawać pytania co do użytych metod badawczych oraz pominięcia określonej metody lub metod. Nic jednak nie wskazuje na to, aby przyjęte przez nich metody okazały się błędne. Samo zaś przeciwstawienie własnego poglądu na dane zdarzenie nie powoduje konieczności powoływania kolejnych opinii biegłych. Niezasadnym bowiem byłoby wywoływanie następnych opinii tylko i wyłącznie z tego powodu, że strona nie zgadza się z wnioskami zawartymi w opiniach dostępnych już w aktach sprawy. O dopuszczeniu określonego dowodu nie decyduje przecież subiektywne przekonanie wnioskodawcy o istotności dowodu, ale obiektywne i weryfikowalne przekonanie organu, iż dowód ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przeprowadzone w sprawie opinie, a propositum pełne, spójne, należycie uzasadnione pozwalały na ustalenie zasadniczych elementów stanu faktycznego i brak było powodu, aby dopuszczać dowód z kolejnej opinii.

Wobec prawidłowości postępowania dowodowego dokonanego przez Sąd I instancji, na uwzględnienie nie zasługiwał następczy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Zarzut dotyczący kwestii warunkowego umorzenia postępowania dotyczył de facto błędu w ustaleniach faktycznych, skutkujących uznaniem sprawstwa i winy oskarżonego, a wobec wykazania prawidłowości ustaleń Sądu Rejonowego w tym zakresie nie można było uznać, że zaskarżone rozstrzygnięcie nie było uzasadnione.

Co do zarzutów postawionych rozstrzygnięciu o kosztach, które zostało zawarte w

pkt III zaskarżonego wyroku, są one bezpodstawne i nie mogą doprowadzić do zmiany postulowanej przez skarżącego. Wprawdzie ustalenie, iż oskarżony nie posiada nikogo na utrzymaniu jest błędne, jednakże to uchybienie nie miało wpływu na treść zapadłego rozstrzygnięcia. Fakt posiadania bowiem dwójki czy trójki dzieci nie powoduje sytuacji, w której uiszczenie zasądzonych kosztów byłoby dla niego zbyt uciążliwe. Inaczej by to było gdyby posiadał wieloosobową rodzinę. Tak jednak w przypadku oskarżonego nie jest. Nadto dysponuje stałym miesięcznym dochodem w postaci wynagrodzenia w wysokości 4000 zł brutto miesięcznie za świadczenie pracy jako nauczyciel wychowania fizycznego w Akademii (...) w W.. Może samochód osobowy marki P. (...), rok produkcji 2005 r., którego jest współwłaścicielem nie jest dużej wartości, jednak warto odnotować ten fakt. Należy także podnieść, że utrzymanie rodziny nie spoczywa wyłącznie na oskarżonym, gdyż jego żona posiada dochód z tytułu pracy jako pracownik biurowy, co znajduje odzwierciedlenie w aktach sprawy. Wreszcie względy słuszności nie pozwalają na zwolnienie

<p>oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych. Konkludując, wobec przytoczonych okoliczności, a także braku wystąpienia przesłanek warunkujących możliwość zwolnienia oskarżonego od zapłaty wskazanych w pkt III zaskarżonego wyroku kosztów, Sąd Okręgowy uznał zarzut za niezasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z racji konieczności przeprowadzenie na nowo przewodu w całości;</p> <p>ewentualnie</p> <p>o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego.</p> <p>w zakresie pkt III zaskarżonego wyroku</p> <p>o zmianę zaskarżonego postanowienia w przedmiocie kosztów postępowania poprzez zwolnienie oskarżonego od ich uiszczenia w całości,</p> <p>ewentualnie</p> <p>o obciążenie oskarżonego kosztami postępowania w minimalnej wysokości, jedynie w zakresie opłaty sądowej.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku oraz zawartego w nim rozstrzygnięcia o kosztach.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 27 września 2022 r. w sprawie II K 172/21, łącznie z rozstrzygnięciem o kosztach zawartym w pkt III tego wyroku</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Zarzuty zawarte w apelacji i zażaleniu okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	<p>W sprawie oskarżony reprezentowany był na dwóch terminach rozprawy przez obrońcę ustanowionego z urzędu, zatem Sąd Okręgowy na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o advokaturze (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1184 z późn. zm.), a także § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 18 z późn. zm.), zasądził od Skarbu Państwa kwotę 619,92 zł (w tym 115,92 zł podatku VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym. Nie było podstaw do stosowania w sprawie treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r. sygn. akt SK 78/21 (Dz. U. poz. 2790), bowiem wyrok ten nie dotyczył przepisów mających zastosowanie w postępowaniu odwoławczym.</p>
III.	<p>Wobec faktu, iż oskarżony wobec utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku będzie musiał ponieść koszty sądowe, zasądzone pkt III tego orzeczenia, Sąd Okręgowy uznał, że względy słuszności przemawiają za tym, aby zwolnić go od zapłaty kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.</p>

7. PODPIS

--

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana